

vedeny na žalobce, a firma T. přijatou částku neodvedla hotově žalobci, indosatáři, nýbrž ji jen kontokorentně vyúčtovala. Že jednala při tom jako zástupkyně žalovaného, nebylo nižšími soudy zjištěno. Takovýto způsob vyúčtování převedených směnek je však podle ujednání vázán na všeobecné obchodní podmínky mezi indosantem a indosatářem. V tom směru odvolací soud na základě výkladu těchto podmínek a posudku znaleckého došel k přesvědčení, že nelze při kontokorentním spojení převedenou směnku posuzovati za zaplacenou tím, že je připsána na vrub účtu indosantova, pokud účet vykazuje dlužný zůstatek, a že má indosatář právo vymáhati směnečnou hodnotu na osobě směnečně zavázané. Bylo-li dále zjištěno, že ke dni splatnosti směnky, k 10. červnu 1931, byl účet indosantův pasivní, správně dovodil odvolací soud, že nezanikla směnečná pohledávka žalobce kontokorentním vyúčtováním. Dovolávání se předpisů § 1379 obč. zák. není tu na místě, poněvadž obchodní podmínky byly sjednány pro strany jsoucí v obchodním spojení, žalobce a firmu T. a je právně vážou, nikoli žalovaného, který se podmínek dovolává jen s ohledem na možnost kontokorentního vyúčtování, ale zřejmě přehlíží další sjednané podmínky stran, za jakých lze převod směnek provést, a kdy lze směnku považovati za zaplacenou. Platnost a právní závaznost všeobecných podmínek proti firmě T. dolíčil náležitě odvolací soud, a stačí dovolatele odkázati na příslušné důvody napadeného rozsudku.

Čís. 13721.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Návěstní doložka je určena jen pro směnečníka a má ten význam, že směnečník nesmí dříve akceptovati nebo platiti směnku, dokud ho nedojde návěští, jinak by se vydal nebezpečí ztráty svého případného nároku proti výstavci.

Z návěští samého nelze vyvozovati přímo omezení výstavcova ručení a tím závazek pro směnečného věřitele.

(Rozh. ze dne 13. července 1934, Rv I 1362/34.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný, že směnka byla vystavena podle návěští, že obsahem návěští prý bylo, že žalovaný podepíše směnku jen pod podmínkou, že směnku podepíše i paní P-ová a že jen v tomto případě směnky může býti použito, že žalobkyně o tomto ujednání věděla a, ježto podmínka v návěští uvedená nebyla splněna, že nemá směnečný závazek platnosti. Procesní soud prvého st. l. i c e ponechal směnečný platební příkaz v platnosti a uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: Doložka avisová (návěstní) jest odvoláním se na t. zv. návěští (avis), to jest list, kterým výstavce sděluje směnečníkovi, proč byla směnka vystavena na směnečníka, nebo jak má býti směnka zaplacená. Že v souzeném případě k sepsání návěstního listu došlo, žalovaná ani netvrdí, list takový předložiti sama nemohla ani jeho předložení k provedení důkazu nenavrhlá. Jest konečně uvést, že avi-

sová doložka nemá význam pro výstavcův závazek proti remitentovi a ostatním směnečným věřitelům. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Co do směnečného návěstí vystihl povahu jeho první soud v podstatě správně, že jest určeno pro směnečníka. To vyplývá ze směnky cizí v doslovu, v němž k příkazu směnečníkovi připojena doložka tak zvaná zúčtovací. K podstatným náležitostem směnky podle § 3 směnečného zákona nepatří. Nelze proto z návěstí o sobě vyvozovati přímo omezení výstavcova ručení a tím závazek pro směnečné věřitele, kterým jest v souzeném případě jako majitelka směnky žalující záložna. Odporovalo by to zásadě § 7 směnečného zákona. Poněvadž dále zjištěno způsobem bezvadným, že zvláštního listinného omezení směnečného závazku žalovaného nebylo, ústně k smluvené se záložnou podmínce podpisu jeho nedošlo, posoudil první soud věc správně po stránce právní, dospěv k názoru, že v souzeném případě nebylo podepsání směnky P-ovou podmínkou, na níž závisela platnost směnečného závazku žalovaného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce byla věc odvolacím soudem správně posouzena. Výklad o významu doložky návěstní nižšími soudy je ve shodě s naukou (Rouček: Nové československé právo směnečné III. vyd. — bod 66 B i) str. 74) a jest jen dodati, že podle takové doložky nesmí směnečník dříve akceptovati nebo platiti směnku, dokud ho nedojde návěstí, jinak by se vydal nebezpečí ztráty svého případného nároku proti výstavci. Bylo-li zjištěno, že spornou směnku, prolongační, odevzdal žalobkyni účetní F., jenž nebyl jejím zástupcem, bez jakéhokoliv doprovodu se strany žalovaného, a že žalobkyně neměla se žalovaným ujednáno, že směnka musí býti opatřena též podpisem P-ové, a že sama takový podpis nežádala vzhledem ke zbytku pohledávky, neměla doložka návěstní ve směnce pro žalobkyni významu, jaký jí dovolatel přikládá a z ní vyvozuje předčasnost žaloby, poněvadž prý směnku dosud nepodepsala P-ová.

Čís. 13722.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Určil-li příjemce na sdělení majitele směnky, že má směnku jím podepsanou, způsob domicilování směnky a stanovil-li osobu domiciliáta bez jakékoliv výhrady, zejména nenamítнув nevyplacení směnečné valuty nebo zánik směnky, byl tím domiciliát jakožto plnomocník p ř í - j e m c ů v směnečně zmocněn, by jako jeho orgán směnku platil a byla tím bezvýhradně uznána platnost i splatnost směnky.

Uznání toto jest nejen doznáním skutečnosti, nýbrž má i povahu dispo-
sice o právním poměru a má pravotvorný účinek.

(Rozh. ze dne 13. července 1934, Rv II 552/34.)